

متن پرسش

با سلام خدمت استاد محترم: قبل از هر چیز تشکر کنم که حدود ۳ الی ۴ سال، به صورت پیاپی، مطالب شما رزق بنده شد و بسیار بهره بردم هر لحظه و هر ماه، بهترین و به جا ترین رزق علمی و معنوی بود. مساله دوم اینکه، من حدود ۴ سال پیش آزمایشی توی مسیرم قرار گرفت، که حب و عشق روحانی را خداوند از فردی، در دلم قرار داد و به گفته شما این علاقه نیروی عجیبی بود که سرعت دهد و جلو بیاورد و به حب اهل بیت برساند و از آن حب زمینی به حب روحی، معنوی برساند. توی این ۴ سال هم نتوانستم جدی به موارد خواستگاریها فکر کنم، چون از حب قبلی عبور نکرده بودم. ولی حالا که جدی و عقلانی و با توکل بر خدا به موردی از خواستگاریها فکر می کنم، اصلا باب حب و علاقه و دوست داشتن در این مدت باز نشده است. درست است که قلب باید علاقه به خدا را داشته باشد، ولی آیا می شود، بدون دوست داشتن، با فردی زندگی کرد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: با توجه به این که قرآن می فرماید: «وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ» اگر در ابتدای امر تمایل اولیه ای هر چند ضعیف باشد؛ خداوند می فرماید خودش مودت و رحمت را در جان زوجین القاء می فرماید. موفق باشید